

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 197/2011-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. mája 2011 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. I. N., T., ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Sžo 366/2009 a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 1 S 3/2008, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. I. N. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 14. februára 2011 doručené podanie JUDr. I. N., T. (ďalej len „sťažovateľ“), označené ako „Sťažnosť“, ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Sžo 366/2009 o odvolaní proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave (ďalej len

„krajský súd“) o zastavení konania vo veci sp. zn. 1 S 3/2008 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 S 3/2008.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti okrem iného uviedol:

„I. Skutkový stav

Dňa 22. 01. 2008 som podal žalobu na Krajský súd v Bratislave proti žalovanému I. Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky a proti žalovanému II. Akadémia Policajného zboru v B. o preskúmanie zákonnosti postupu správneho orgánu.

Súd žalobu prijal dňa 25. 01. 2008 a pridelil jej spisovú značku 1 S/3/2008.

Nakoľko súd riadne nekonal, podaním zo dňa 28. 01. 2009 som podal sťažnosť na prieťahy konania na Krajský súd, ktorý moju sťažnosť prevzal dňa 03. 02. 2009.

Predsedníčka súdu JUDr. E. B. mi listom zo dňa 23. 02. 2009 doručeným 05. 03. 2009 oznámila, že moja sťažnosť je dôvodnú a za vzniknutý prieťah sa ospravedlnila.

Krajský súd dňa 28. 05. 2009 vydal uznesenie, ktorým konanie zastavil. Uznesenie mi bolo doručené 03. 07. 2009.

Proti tomuto uzneseniu som podal v zákonnej lehote odvolanie doporučeným listom zo dňa 15. 07. 2009. V odvolaní som konštatoval, že pokyny súdu som plne rešpektoval a riadil sa nimi. Navrhol som, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil napadnuté uznesenie a vrátil vec Krajskému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky od júla 2009 je nečinný a preto som doporučeným listom zo dňa 14. 01. 2011 adresovaným predsedovi Najvyššieho súdu Slovenskej republiky podal sťažnosť na prieťahy v konaní.

Predsedníčka správneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky mi listom zo dňa 19. 01. 2011 doručeným dňa 24. 01. 2011 JUDr. I. H. oznámila, že vo veci prieťahov v konaní bude rozhodnuté v neverejnom zasadaní do konca januára tohto roku.

Dňa 01. 02. 2011 mi bolo doručené uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 20. 01. 2011 ktorým bolo môjmu odvolaniu vyhovené a súd zrušil uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 28. 05. 2009 a vrátil vec na ďalšie konanie.

Ak by som nepodal sťažnosť na prieťahy v konaní predsedovi Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, tak by doteraz Najvyšší súd Slovenskej republiky nerozhodol a tak by bolo pokračované v prieťahoch v konaní.

Skutočnosť, že prietahy v konaní na Najvyššom súde evidentne boli a trvali od júla 2009 do súčasnej doby a prietahy v konaní na Krajskom súde v Bratislave od podania žaloby -január 2008 až do júla 2009 sú taktiež evidentné.

Ja už budem mať tento rok 72 rokov a dizertačnú skúšku som vykonal 23. 04. 2003 a doposiaľ je moja obhajoba v nedohľadne.

Žiadam Ústavný súd Slovenskej republiky, aby na tieto relevantné skutočnosti pri rozhodovaní prihliadol.

II. Porušenie základného práva

Porušenie môjho základného práva spočíva v tom, že v konaní sa riadne nepokračuje a došlo k zbytočným prietahom podľa článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

III. Právomoc Ústavného súdu Slovenskej republiky

Moju sťažnosť odôvodňujem tým, že niet iného súdu, ktorý by chránil moje základné právo a ja som nemal možnosť ovplyvniť nečinnosť súdu inými zákonnými prostriedkami.

Podľa čl. 127 ods. 1 poslednej vety Ústavy Slovenskej republiky v takýchto prípadoch rozhoduje Ústavný súd Slovenskej republiky.

Právomoc Ústavného súdu Slovenskej republiky je daná zákonom č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov.

IV. Primerané finančné zadosťučinenie

Pokiaľ ide o odôvodnenie návrhu na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, tak tento návrh podám v prípade, že Ústavný súd Slovenskej republiky rozhodne, že môj návrh prijíma na ďalšie konanie v rámci predbežného prerokovania.

V. Návrh na rozhodnutie

Navrhujem, aby Ústavný súd Slovenskej republiky vyniesol toto UZNESENIE:

Ústavný súd Slovenskej republiky sťažnosť JUDr. I. N. prijíma na ďalšie konanie.“

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv alebo slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dané dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavne neopodstatnený návrh ide predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktorý vylučuje, aby tento orgán (najvyšší súd) porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (napr. III. ÚS 263/03, IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, III. ÚS 342/08).

Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie uvedeného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už označený všeobecný súd meritórne rozhodol pred podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (II. ÚS 184/06), a preto už k namietanému porušovaniu základného práva nečinnosťou tohto orgánu nemohlo dochádzať (m. m. II. ÚS 387/06).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušovanie označeného práva ešte mohlo trvať (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného základného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), pretože konanie o takej sťažnosti už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (m. m. I. ÚS 6/03). Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. marca 2009)

Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ v sťažnosti namieta postup najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Sžo 366/2009 o jeho odvolaní proti uzneseniu krajského súdu z 15. júla 2009, v ktorom podľa neho najvyšší súd porušil jeho základné práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Zo samotnej sťažnosti sťažovateľa, ako aj zo zistenia ústavného súdu vyplýva aj to, že najvyšší súd uznesením z 20. januára 2011 rozhodol o odvolaní sťažovateľa z 15. júla 2009, pričom písomne vyhotovený rozsudok nadobudol právoplatnosť 1. februára 2011. Vychádzajúc z uvedených skutočností ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd rozhodnutím vo veci ešte pred dorúčením sťažnosti sťažovateľa ústavnému súdu vykonal všetky zákonom predpokladané a dovolené úkony na odstránenie stavu právnej neistoty sťažovateľa, a preto už nemohol žiadnym ústavne relevantným spôsobom ovplyvniť priebeh konania, prípadne prieťahy v ňom, a teda nemohol už ani porušovať základné právo označené sťažovateľom.

Keďže sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom najvyššieho súdu v napadnutom konaní sťažnosťou, ktorá bola ústavnému súdu doručená 14. februára 2011, t. j. v čase, keď najvyšší súd už vo veci nekonal, a preto k porušovaniu označeného základného práva už nemohlo dochádzať, ústavný súd sťažnosť v súlade s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Zo sťažnosti možno vyvodiť, že sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva aj postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 S 3/2008 s poukazom na to, že k priet'ahom došlo „*od podania žaloby – január 2008 až do júla 2009 sú taktiež evidentné.*“.

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že v predmetnej veci bola krajskému súdu žaloba podaná 25. januára 2008, pričom krajský súd o nej rozhodol po štyroch mesiacoch uznesením sp. zn. 1 S 3/2008 z 28. mája 2009 tak, že konanie zastavil. Po zrušení označeného uznesenia najvyšším súdom (uznesením z 20. januára 2011) bol spis krajskému súdu vrátený 25. januára 2011. Následne krajský súd po doručení zrušujúceho uznesenia najvyššieho súdu účastníkom konania nariadil vo veci termín pojednávania na 12. máj 2011.

V nadväznosti na uvedené zistenia ústavný súd poukázal na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 42/01, III. ÚS 59/05). Na kratšie obdobia nečinnosti ústavný súd spravidla prihliada vtedy, keď sa vyskytli opakovane a zároveň významným spôsobom ovplyvnili dĺžku súdneho konania (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 39/00, I. ÚS 57/01). V prípade, keď ústavný súd pri predbežnom prerokovaní zistil, že sa postup všeobecného súdu nevyznačoval takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné priet'ahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (napr. I. ÚS 17/01, I. ÚS 41/01, III. ÚS 59/05, III. ÚS 82/07).

Na tomto základe ústavný súd dospel k záveru, že doterajší postup krajského súdu v namietanom konaní podľa zistení ústavného súdu nemožno kvalifikovať ako taký, pri ktorom došlo k zbytočným prieťahom, a preto sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. mája 2011